

ESTUAR

la Saint-Nazaire

La etajul 10, apartamentul 61,
locuim numai noi: eu și cu Dumnezeu.
Scriem, s-ar zice, poeme. Privind
către arcul de cerc al Podului
de peste Estuar, pe care mașini mute
transportă vid.
Și numai la câțiva centimetri spre stânga
dacă te uiți pe fereastră,
în șantierul naval
oameni harnici precum furnicile
construiesc imensul vapor
pe care scrie, americănește, "Infinity".

Ah, da, construiesc Infinitul...

E încurajator să te știi
deasupra pescărușilor.
Să asculți
cum, sub ochiul de veghe al farului,
se hotărăște
un fel de soartă.

Și, ca la orice poet
care mai păstrează în scrisul lui
reminiscente din lirica foarte veche,
urechea ta mai aude
un fel de dangăt de clopote
dinspre locul unde apele fluviului
se întâlnesc cu valurile oceanului
care începe chiar după colțul străzii. – Ehei,
Eternitatea care
începe – da, s-a mai spus –
chiar după colț.

Nu peste mult, îți vei confunda urechile
cu scoicile de pe plajă,
nu peste mult vei pretinde
că Estuarul e-n ochii tăi,
nu peste mult vei fi sigur
că ești chiar viu,
un pic tulburat de ce vezi pe fereastră,
în curând vei crede
că tocmai acum
scrii ultimele versuri dintr-un poem
aici, la Saint-Nazaire, într-o cameră
de la etajul 10,
cu numărul 61.

R@